
Zpověď

masochisty

aneb

Labyrint světa a ráj biče

Roman Sikora

Autorovo zvláštní poděkování patří Marii Špalové, Martině Schlegelové a celému Divadlu Letí a Švandovu divadlu, bez nichž by tato hra nejspíš nevznikla.

Poděkování je nutno věnovat taktéž Tomáši Tožičkovi, Jiřímu Silnému a Patriku Eichlerovi, bez jejichž jaderných postřehů a nápadů by to byl o dost menší cirkus, než je.

Text vznikl v rámci rezidenčního programu Centra současné dramatiky.

1.

Pan M. protestuje. Neví se proti čemu.

PAN M.: Já, protestuji! Protestuji! Byl podveden, jsem. Znásilněn jsem. Byl. Protestuji. Lidská důstojnost. Pošlapána! Byla pošlapána, ta lidská důstojnost. Má. Moje! A já protestuji! Protestuji! Protestuji! Protestuji! Copak jsem hnida nějaká?! Copak špína nějaká!? Jsem? Copak jsem nějaká... nějaká... homeless nějaký, cigoš? Nějaký? Ukrajinec? Že si se mnou každý prdel vytírat, bude? Že šlapat bude? Po mě? Že kálet? Na mě? Bude? Srát?! Já protestuji! Proti nespravedlnosti! Proti útlaku! Proti cynismu! Proti nemorálnosti! Ano, i proti nemorálnosti. Protože co bychom si lhali, trapně, nemorálnosti té je opravdu hodně, všude. Opravdu všude. A hodně. I pan bývalý prezident pořád říkal, to. O tom mluvil. Že nemorálnosti je hodně. A já protestuji! Protestuji, protestuji, protestuji!

Musíte, prosím, pochopit, že žádný notorický rebel, žádný protestovač. Nejsem. Že žádný fňukal, žádný remcal, žádný tluchuba chronický, nejsem. Nic z toho prostě ne. Nejsem. Nebyl jsem. Nikdy nebyl jsem. Ale co jsem, co opravdu jsem, tak jsem pošlapaný, ponížený, ano, i posraný, od hlavy k patě, posraný. To jsem. To všechno jsem. A proti vůli, své. Proti své vůli. Proti své přirozenosti. Zájmům. Proti svým zájmům. Touhám. Snům. Na ty nasrali. Nablili. Mi. Nachcali. A neptal. Nikdo se ani neptal. Nikdo se nezeptal ani: „Prosím tě. Můžu ti nachcat na hlavu? Nasrat na břich, ti? Nazvracet ti za límeček?“ Ani se nezeptal. Nezeptali se, ani, a udělali. Jenom to prostě udělali. A já protestuji, protestuji, protestuji!

To totiž všechno bylo tak.

2.

Příběh rákosky. Pronášený uhrančivým hlasem.

„Rákoska. Nástroj, který v průběhu let díky svým jedinečným vlastnostem a propracovanému používání leckdy hraničícím s protokolárním obřadem získal auru výjimečnosti. Nástroj opředený mnoha pověstmi; nástroj, který je při správném použití zdrojem nezapomenutelného a pikantního zážitku. Rákoska je nekorunovanou královnou nástrojů užívaných k výpraskům. A s královnou, jak jinak, musí být nakládáno a zacházeno s patřičným respektem. Rákoska není hračka. A pokora je dobrým průvodcem na obou koncích této hůlky.“¹

(Do promluvy se ze tmy ozývají výkřiky bolesti, které zní asi jako: „Au! Auvajs! Ouvej, ouvej!“ a podobně. Jakoby ovšem nepostrádaly letmo patrný odstín potěšení.)

3.

Pan M. hovoří o pokoře a je bit rákoskou

PAN M.: Ano, promluvme o pokoře, si. Pokora je důležitá vlastnost, lidská. Bez pokory by nebyl, svět, čím je. Jauvajs! U mnoha věcí, u činností, mnoha, člověk potřebuje, je dobré, aby měl pokoru. S pokorou by měl přistupovat k věcem.

¹ Promluvy kurzívou a v uvozovkách jsou převzaty z webu bdsm.cz a jejich autorem je antropomorfní kůň Altair, kterémuž za jeho podnětné postřehy děkuji.

K mnoha věcem. S pokorou třeba... třeba ke vzdělání by měl přistupovat. K bohu třeba, taky, by s pokorou. Když na to někdo je. Na toho boha. Tak k němu taky s pokorou je třeba přistupovat. A třeba i k papeži, pro mě za mě, když na to někdo je, protože svoboda, je. Tu máme. Přece. Tu svobodu. A k autoritám prostě by měl člověk přistupovat. S pokorou. Taky. Auvajs. I k těm opravdovým. Autoritám. I k těm třeba ne úplně opravdovým. Ale i tak k autoritám. Protože někdo určil, někde, někdy, že tohle autority, jsou. Že právě tenhle šéf firmy, třeba, je autorita. Nebo nadřízený. Taky autorita. Nebo politik, třeba. Auvajs. A poslouchat by se měly. Ty autority. Protože to není vůbec náhoda. Že potřebujeme autority. To abysme mohli být pokorní. Protože pokora je důležitá. Pro nás. A taky pro ty, autority. Auvajs. Protože to už tak chodí, prostě, na světě, že autority, aby autority být mohly, potřebují taky trochu té pokory. Třebas ode mě. Nebo od vás. Od tebe, od tebe - nebo třeba i od tebe. Potřebují, aby se jim řeklo: „Ano, tys autorita.“ Jsou potom spokojenější, třeba, o dost. A taky o dost větší autority. Auvajs. A někteří lidi potřebují být autority. Dělá jim dobře, to, když jsou. Autority. A někdo je prostě takový, že už potřebuje být autorita. A někdo zas makový třeba, je. Že nepotřebuje být autorita, třeba. Ale zas třeba potřebuje říkat, někomu, třeba: „Ano, ty autorita, jsi.“ Auvajs.

Třeba tady Janinka. To byla autorita, docela. Někdy. Ale o ní za chvíli. Po antropomorfním koňovi.

4.

Antropomorfní kůň pronese svůj životní epos

(Antropomorfní kůň vstoupí na scénu, ukloní se jako dítě před recitací veršiků a spustí.)

Když na svět jsem se prodrál,
Jako slabé, vyjevené robě,
Na pospas dané době,
někdo mě po nahém zadku plesk.
A já, tak trochu i hříbátko,
Se zapomněl záhy rozkřičet,
Stejně jak dítko ostatní.
Snad dokonce úsměv letmý
Si s rtíky mými pohrál,
tak slastný byl ten první plesk.

„A tím byla moje dráha skoro profesionálního úchyla úspěšně zahájena.“

(Antropomorfní kůň se ukloní a odejde.)

Antropomorfní kůň tedy pronesl jen malou část svého životního eposu. Kdo by to byl čekal, že bude tak stručný.

5.

Janinka, sladká, něžná, pádná Janinka s velkým lízatkem

PAN M.: Ahoooj. Ty jsi ale pěkná.

JANINKA: Chichi, chichi, chichoty.

PAN M.: Jak říkají, ti?

JANINKA: Mě říkají Janinka.

PAN M.: Janinka. To je pěkné jméno. Ale.

JANINKA: Chichi, chichi, chichoty.

PAN M.: A poslouvej, Janinko, už jsi někdy někomu naplácala, pěkně, někdy? Na holou, třeba?

JANINKA: Ty seš ale vůl! (*Odejde.*)

PAN M.: Tak, taková byla, Janinka. Sladká, byla. Ta Janinka. Jak se ta Janinka, panečku, rákoskou uměla, ohánět.

JANINKA: Mě se ten blbec zdál prostě hned jako blbec. Že prý naplácat, naplácat, že by chtěl. Tak jsem naštvála, se, a odešla. S nějakým úchylem, nikdy. To já nikdy. S takovým úchylem. Ale pak zas, napadlo mě. Že co kdyby se, to, tak jenom vyzkoušelo. Trochu. A tak se to vyzkoušelo. Trochu.

PAN M.: Janinko, sladká Janinko, nemohla bys ty mně svázat taky, někdy, třeba? Do kozelce, třeba?

JANINKA: Dobře. Proč ne?

PAN M.: Janince stačilo vždycky říct, totiž, jenom. A bylo, to. Řeklo třeba, se: A, Janinko, nechtěla bys převléct se, trochu. Třeba do tohohle? (*Ukáže latexový obleček dominy.*) A Janinka řekla, vždycky:

JANINKA: Dobře. Proč ne?

PAN M.: Nebo říct stačilo: A Janinko, co botky, olízal, že bych ti. Trochu. A Janinka na to:

JANINKA: Dobře, proč ne.

PAN M.: Anebo třeba se Janince řeklo: Janinko, a co roubík takhle, že bys mi do huby. Trochu. Vrazila jako. A Janinka:

JANINKA: Dobře, proč ne.

PAN M.: Huhly, huhly, huhly, huhly... (*Ale Pan M. se prostě naštvě, protože v jeho vztahu s Janinkou je cosi, co ho velmi neuspokojuje. A tak se bez velkého úsilí rozváže, strhne roubík a...)*

Di už ty krávo do prdele, konečně! To tvoje „dobře, proč ne“ už cítit ani, ani cítit, nemůžu. Seš studená, jak kostka ledu, v řiti. Ani svázat, ani svázat neumíš, pořádně!

JANINKA: Dobře, proč ne.

PAN M.: A odešla, Janinka. Ty první lásky. Beztak nejkrásnější jsou.

Pan M. si stýská nad chabou úrovní komunitní práce

- PAN M.: Na první pohled by zdát, mohlo, se, že takoví jako já, to nemají snadné, v životě. V téhle, v téhle, společnosti jako. Že nemluví moc, se o nás. Že i možná jsme. Tabuizovaní že jsme. No ano, tabuizovaní. Tak. Nejsme, nebojte. Opravdu. Nejsme. Zlé to není. Tak moc. Máme se fajn. Docela. Ale tady chtěl, bych chtěl promluvit o úrovni české BDSM komunity. Ta je, nízká, moc nízká. Prostě. Ta je vůbec hodně nízká. Úroveň žádnou, nemá. Vůbec žádnou. Nudní jsou, otřesně nudní. Představte si, oni nejdřív domluví, jak budou mučit. Se. Jak si bolest, způsobovat budou. A pak to udělají. A strašně, strašně se bojí, aby nestalo se, nic. Vůbec nic. Aby krev netekla. Aby nebolelo to, náhodou. Moc. Aby to nebolelo! Ježíšku na křížku! Aby to nebolelo. Hrůza! Jako třeba Robert. Třeba Robert, například.
- ROBERT: Ty, hele, já jsem tady, prvně. Tak nevím. Radši bych ženskou chtěl, mlátit, ponižovat, ale chlapa, no, proč ne chlapa, že jo? Tak třeba, i chlapa. Tak. Pověď. Jak by sis to představoval? Neboj, se, neboj. Pravidla znám. Bolet to nesmí, moc. A souhlasit, musíš. Se vším. Předem.
- PAN M.: Tak já souhlasím. Se vším.
- ROBERT: Počkej, počkej. Jak se vším? Ještě jsme se nedohodli. Na ničem. Ještě nic nenavrhl, jsem. Základní pravidla jsou. Taková jsou, že partneři, jako, se musí dohodnout, předem. A souhlasit, oba. Musí. Každému totiž něco jiného, se líbí. Někdo je spíš na bondage, někdo spíš submissive nebo flagelant, na spanking, tickling, je, někdo na latex, elektrostimulaci. Safe, sane and consensual - bezpečně, s rozumem, dobrovolně. Tak to stojí, ve stanovách. Zlaté pravidlo. Safe, sane and consensual. Taky musíme heslo určit. Si. Safeword, takzvané. Heslo. Aby se vědělo. Kdy už moc, to je. Kdy přestat. S bitím, třeba. Když se řekne. To heslo. To safeword. Tak se přestane. Po tom, hesle. Co třeba Kasandra? Že by to heslo, bylo. Co myslíš? Možná sepsat by se to mělo, všechno. Předem. A podepsat. Jako smlouvu. Mezi námi. Závaznou. Jako já ten a ten postupuju právo na, třeba, ran tolik a tolik, tím a tím. Nebo tak něco. A heslo, to. K tomu. Kasandra. Třeba. Třeba Kasandra. Advokát jsem. Profesí jako. Takže umím, tohle. Tohle sepsovat. Může to být bez kolku klidně. Pro jednu. I když i dohoda ústy závazná, je, taky. To se rozumí. Ta stejně by měla platit. Ale chápeš, papír je papír. To dá rozum. Se ženou, mou, ženou, jsme taky smlouvu, sepsali. Předmanželskou. A teď máme tři. Děti jako. Šťastní jsme. Vlád'a, Bedřich a Kasandra. Moc pěkné děti. Někde jsem tady fotky měl, jejich. Aha, tak mám je v šatech. V šatně. Do tohohle, oblečku, nebo co to je. Nic se nedá. Nemá kapsy, to. Žádné. Tak já pro ně skočím. *(Odejde.)*
- PAN M.: Chápete, samozřejmě, že tohle, tohleto, bylo moc, na mě. Vlastně ani moc ne. Spíš, spíš, úplně málo. Nejmiň. Úplně. Prostě nic. Úplně nic. Na nic. No chápete to? Safe, sane and consensual. Safe, sane and consensual. *(Směje se čím dál víc.)* Taková hovadina.

No a po něčem, takovém. Po takovém něčem, jsem vždycky měl sen.

Po neuspokojivých zážitcích míval Pan M. sen. Podobně neuspokojivý

„Kolik slz a potu se do jejího dřeva asi vsáklo. A teď si tu stojí a dlouho již neslyšela ani pláč, ani kletby. Dřevěná trestná lavice. Stojí v jedné z místností muzea a vnímá jen lhostejné pohledy návštěvníků. Ten můj ale určitě lhostejný není. Nemohu od ní odtrhnout oči. Žena s příjemným hlasem, která naši skupinu provádí, něco povídá a já jsem přesvědčen, že ona ze dřeva určitě není. A napadá mě nabídnout jí, aby ověřila pravdivost tvrzení o bolestivosti výprasku.

Několik dalších kroků, a stojím vedle ní. Fascinovala mě od první chvíle, co jsem ji spatřil. Její masivnost jí dodává vážnosti, pevné poutací řemeny jí dávají moc.“ Té lavici, ne té ženě. A dnes se konečně dočkám. Rychle se svlékám. Ostatní v naší skupině tleskají a nadšeně mě povzbuzují. Nahý nedbale skládám šaty a prádlo. Uléhám. Průvodkyně poutá moje nohy a ruce. Ještě poslední řemen kolem pasu.

Pak přináší „vysokou štíhlou vázu, ze které vyčnívají tři lískové pruty. Vázu staví k hlavě mého lože bolesti tak, abych na ni dobře viděl.“ Návštěvníci muzea napětím ani nedutají. V jejich očích je možné spatřit hladové očekávání. Dychtivost. Vzrušení. Jeden turista bezděčně hmatne do rozkroku své tlusté ženě. Ta spokojeně zavrní. Průvodkyně mi hledí dlouze do očí. Vlahým, lehce nepřítomným pohledem. I její vzrušení je snadno postřehnutelné. Víčka se jí zachívají, do tváře se lehce hrne krev a prsty bezděčně zavádí o své ňadro. Pak konečně vybere jeden z prutů. Ten nejsilnější. *„Volnou rukou otírá odkapávající vodu.“* Pomalu. Dává si na čas. Její paže se konečně zvedá. Napřahuje se. Rozhodně. Mocně. Co nejvíc. Tak moc, až se z toho tají dech. A pak. A pak...

PAN M.: A pak se kurva doprdele vždycky probudím!

Pan M. už ani s kurvama

PAN M.: No, a když už jsme u těch kurev. Jako prostitutek, myslím. S těmi to taky moc nebylo, nic moc. To nebylo. Ani když prachy dostaly, si vzaly. Tak taky nic moc. Kurvy taky žádnou úroveň, úplně bez úrovně. Třeba tahle. Domina prý. Paní Laura. Domina, tak se jim říká, těm kravám unylým. Výplatu jsem nechal, u nich, vždycky. A na nic. Úplně na nic. Tak třeba tahle. Paní Laura. Vypadala jak Ivana Trumpová. Asi to byl její to, idol.

DOMINA LAURA: Takže, jak rád máte, to? Je důležité, u profesionálů, aby pochopili, co chce, zákazník. Tak takový dotazník na to máme, tady. Tak se zeptáme, podle dotazníku, otázkami, z dotazníku, co jedna firma připravila, pro nás. Auditorská. Ta co taky Opencard, auditovala. Třikrát. A pražská divadla. Taky. Dobrá firma. Spolehlivá. Abychom věděli, co a jak. Co chce, zákazník. Co chcete vy, třeba. Nebo ten, nebo ten třeba. Ten je mi nějaký povědomý. Chápete?

PAN M.: Aha. Dotazník.

DOMINA LAURA: Takže, jak vám mám říkat. V rámci procesu, pracovního?

PAN M.: Co já vím, hovno, třeba. Hovno mi říkejte.

DOMINA LAURA: No, problém trochu, máme, s vulgaritami. Ty my neříkáme, zákazníkům neříkáme. Ale kdybyste chtěl, opravdu, tak by se to snad dalo. Zařídít. Nějak.

PAN M.: Aha. Že bych vám šoupl, jako něco? Do kapsy třeba? V obálce? Navrch?

DOMINA LAURA: No ano. Vždyť znáte to. Když chcete, něco. Hodně. Opravdu hodně. Tak připlatíte. Přece. Všude je, to tak. Přece. Když chcete něco, co úplně obvyklé, není. Co není obvyklé. Nebo zakázané je. Tak připlatíte. Nebo, o co velký zájem, je. Na úřadě, třeba. U doktora. Ve škole, když diplom chcete, si koupit jako. Třeba. Protože na školu nemáte, čas nemáte, třeba, na to. Hodně práce máte. A tak.

PAN M.: Aha.

DOMINA LAURA: Tak co preferujete? Bondage, spanking, nebo ponižování, jenom? Předem, že za piss a kaviár je taky příplatek, upozorňuju. Šéf nevidí rád, tohle. Praktiky, tyhle. Nepořádek je, po tom. Větší. Náklady na úklid se zvedají. Uklízečka říkala, už, že takové hnusy nebude, uklízet nebude. Už. A hygienické není, to moc. Taky takzvané safeword musíme, domluvit si. Předem. To je důležité. Navrhuju „Adélka“, třeba.

PAN M.: Máte děti?

DOMINA LAURA: Dceru, ano.

PAN M.: Adélku?

DOMINA LAURA: Jak to víte? Tak jak byste představoval, si to?

PAN M.: No, mám rád mrskání. Důtkami. Ostrnatými. Bič ještě lepší, je. Aby krev byla, nějaká. Pruhy kůže visely, ze mě aby. Možná trochu dořezat, břitvou bych. Potřeboval jako. Podpatkem oko vykopnout. Ty vaše by byly jak dělané, na to. Motorová pila, ta by se taky líbila. Nějaký ten skřípec. Možná. Taky. Ruce a nohy vykloubit. Tak něco, něco takového. To by nebylo špatné.

DOMINA LAURA: Zasraný úchyláku!

9.

Pan M. opět protestuje. Ale kvůli něčemu jinému a jen dílčímu. Tento jeho protest tak není natolik podstatný, jako jeho podstatný protest

PAN M.: A já prostě protestuji! Protestuji! Protože není, možné, není, aby se s člověkem zacházelo. Takto. Aby se mu upírala práva, jeho, základní. To není, není možné. Není. Prostě ne, není. Ale tohle není to, proti čemu úplně protestuji. To není protestování, to, to hlavní protestování. Moje. To hlavní protestování, to je úplně kvůli jinému, něčemu. Úplně kvůli něčemu jinému.

10.

Pan M. to zkrátka neměl v životě lehké

PAN M.: Chápete určitě, vy, už teď, že takový život, takový, život, je hrozný. Hrozný prostě. Nedá se, takhle. Takhle se nedá, vůbec nedá. Žít jako. Makáte, že ano, od rána do večera. Vyděláváte. Peníze, třeba. A chcete si užít něco. Za ně. Taky. Aspoň. Něco málo, třeba. Životní minimum, nějaké, aspoň, jak se říká. A nejde to. Vůbec. Prostě... neměl jsem to v životě lehké. Vůbec. Ale zas, nemyslete. Si nemyslete, že jsem slaboch, nějaký. Fňukna, co se chce vykecávat, jen tak, na

potkání. Každému na rameni, poplakat, vyplakat se. To ne. To si nemyslete. Nevzdával jsem. Jsem se. Šel jsem. Kráčel. Všelijak zkoušel. Šel jsem, za štěstím jako. Ano, za štěstím, opravdovým. Šel jsem. Však víte. Každý si, si může za štěstí, za svoje štěstí, i za neštěstí sám. Přece. Protože svoboda. A tak. Je. Úplná. Tu máme. Tu svobodu. Nejdřív jsem zkoušel převleky, nějaké ty. Převleky. Tak třeba se povídá, že bezdomovci mají osud. Krutý jako. A tak jsem se převlík. Protože osud, krutý osud, to je moje. Pro mě, něco. Nějaké hadry, staré, hodil jsem, na sebe. Psím hovnem se potřel. A posadil se. Do tramvaje. A čekal. Jestli zabere to. A co myslíte? Co se dělo? Nic. Lidi otevírali. Okna. A všichni tlačili se, vpředu, v tramvaji. Syčeli, občas, něco. Zlého. Co jiného? A nic, jinak. Se nedělo. A pak policie, přišla. Nakonec. Přece jenom. Konečně. Dva, byli. A nakonec nadějně, nadějně, docela to vypadalo.

POLICISTA: Občane. Nebo co to si, vlastně. Nemůžeš sedět, tady.

POLICISTKA: A smrdět.

PAN M.: A proč, ne?

POLICISTA: Prostě proto. Obtěžuješ, ostatní. Cestující jako.

POLICISTKA: A smrdíš.

PAN M.: Já? Vážně? (*Čichá ke svým šatům, podivuje se.*) Nic necítím.

POLICISTA: Vystup, si, prostě. Prostě si vystup.

POLICISTKA: Vystup, smrdíš.

PAN M.: Přitom smrděli, i oni. Taky. Lihem. Měšťáci. Si ruce v lihu máchaj, totiž. Když jdou, na bezdomovce. A gumové rukavice. Maj. Na rukách. Kde jinde, že? Tihle taky měli, rukavice. Až líto bylo mě jich. Jak ani dotknout, ani dotknout nechtěj. Možná tak od koštěte, násadou. Nebo tonfou. Aspoň tonfou. Však jde o to. Hlavně. Ale ani tonfou. Oni. Ani tonfou. Protože jsem, já jsem na tonfing, taky trochu. Nejenom na spanking. Ale tady asi by chtělo, chtělo by to vysvětlení. Krátké. Z Wikipedie. Třeba.-

„Tonfa, nazývaná též 'obušek s kolmou rukojetí', je úderná ruční zbraň podobná obušku, vyrobená většinou z plastu. Oproti obušku se tonfa díky dalšímu úchytu dá používat variabilněji, a i proto ji dnes používají policisté místo klasického obušku. Oproti klasickému obušku je velká výhoda tonfy mj. v tom, že je možné krýt si s ní předloktí po celé jeho délce a zároveň rychle provést úder. V dnešní době už je tonfa i ve své teleskopické (tj. vysouvací) podobě. To by mohlo být pro policejní složky praktické zejména v tom, že teleskopická tonfa by jim nepřekážela na opasku při běhu a zároveň by díky své malé velikosti nebyla tak nápadná, což může být v mnoha případech pro policisty výhodné.“²

PAN M.: Takže i na tonfing, jsem, trochu. A tak mě popadli. Ruku zkřivili, za zády. Páku dali.

POLICISTA: Tak jdem! Fuj, ten ale tak smrdí.

POLICISTKA: Smrdíš!

PAN M. (*naříká, ale s patrným příděchem zažívané rozkoše*): Jau! Jau, to bolí. Jauvajs! Je říct, nutno, že jsem cukal se trochu. Aby lehké, aby to neměli moc lehké. A přitlačili. Aby to neodbývali. Že ano. Abych z toho měl, něco, přece jenom.

² Tato pasáž ovšem není z webu BDSM.cz, ale opravdu z Wikipedie. Jsou tam i pěkné obrázky: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Tonfa>.

Jau! Jauvajs! No, ale nakonec, nakonec se nepředvedli, moc. Moc teda neukázali. Slabota, prostě. Skoro tipoval, bych, že u měšťáků dělaj taky z komunity, lidi. Lidi z BDSM komunity. Takový čajíček to byl. Prostě slabota. Jenom z tramvaje dostali, mě jako. A pryč, rychle. Asi s těma hovnama, psíma, přehnal jsem to. Vážně, přehnal. Ale stejně. Stejně jsem to s převleky ještě zkusil.

11.

Podle Pana M. je s levičáky nuda...

PAN M.: Prostě jsem zkoušel. Co šlo, co jenom šlo. Třeba byl tady fond, Mezinárodní měnový. Kdysi. A mluvilo se. Všude. Binec že bude, tady. Že extremisti, levicoví, dorazí ze světa. Třeba Franta v práci, říkal:

FRANTA: Ty jo, to bude binec. Já nezůstanu, tady. Extremisti levicoví, dorazí, ze světa. Prahu rozbijou nám. Anarchisti, komunisti, stalinisti, hovada prostě nějaká.

PAN M.: Vážně?

FRANTA: Doufám, že ty ksichty, jejich, skopou jim, na hromadu, na jednu. Klidně i na víc, můžou, hromad. Policajty na ně. S obuchama.

PAN M.: A s tonfama!

FRANTA: Jo, s těma taky. I s tonfama. Se slzákem. Pěkně. Z pušek pokropit, pěkně, projektily. Gumovými, ale, jenom, jasně že. Nejsme jako oni.

PAN M. (*zasněně*): Páni, to bude, hrozné.

FRANTA: Jen dodělám, tady to, ten zkurvený T-Mobile, „tarif pro přátele, revoluce v ruce“ a mizim. Z města. Na víkend. A volno vzal si, jsem si. Taky vypadneš, že jo, určitě?

PAN M.: Jasně. Co bych tu dělal. Když to bude. Tak, tak hrozné. (*Ten závěr už působí zase trochu zasněně.*)

A tak mi jako dobrý nápad, přišlo, že bych se k nim. Připojil se k nim. A extremisti, že bych jako byl. Na chvíli. Že bitky budou. V ulicích. A tak. Zkusil jsem to. Nějaké hadry batikované jsem hodil. Na sebe. Bundu, roztrhanou. Džíny, ještě po bezdomovci, co zbyly. Dokonce Internacionálu a Bella Ciao se naučil. Ale já jsem prostě smolař. Na všech televizích bitky, šutry lítaly, výlohy praskaly, celá Praha hořela. A já byl, do prdele, vždycky tam, kde nic. Vůbec nic nebylo. Jenom transparenty, proslovy nějaké. Žádné rány. Žádný do držky, do hlavy, šutrem třeba, omylem, dlažební kostkou, dělem, tím vodním. Nic. A to jsem běhal, po Praze jsem běhal, jako debil. A nic. A tak řeknu vám, s levičáky je nuda, hrozná. Všichni jim, televize, noviny, dělaj jim jenom reklamu. Nadržujou jim. Že jsou jako akční. Nějací. Že si člověk přijde na svý. S nima. A reklama, to je lež, prostě. Vím to. Dělal jsem, v reklamce. Grafika. To je samá lež.

12.

Intermezzo

(Hraje něžná píseň od kapely Agrese 95 s názvem Chcípni. Není vůbec nutné ji zpívat nebo zahrát celou. Není vůbec nutné ji hrát. Může to tedy být Intermezzo, které neexistuje a tudíž není Intermezzem. Ale co se v té písni zpívá je určitě poučné.)

Dostanu tě, svině,
nemáš to právo žít,
dokud nejsem mrtev,
nepoznáš, co je klid.

Má nenávist roste,
bude slyšet jen můj smích,
naše země bude čistá,
jak čerstvě padlý sníh!

Ref.: Chcípni, špíno, chcípni,
nenávist má tě bude zabíjet.
Tak chcípni, špíno, chcípni,
na naší zemi jsi černý vřed.

(Do písni postupně v tlumeném koncertním světle třeba i se světelnými efekty naběhnou alespoň dva skinheadi a divoce pogují a hajlují a zpívají. Ale možná by bylo lepší, kdyby tančili menuet. Pan M. se k nim nadšeně přidává. V průběhu skladby a tance se zároveň líčí. Teprve, když se rozsvítí, je patrné, že se přetřel na hnědo, vzal si černou paruku a případně hnědé kontaktní čočky, kdyby měl náhodou modré oči. Ještě by si mohl klidně omotat hlavu arafatovskou Kefijou.)

13.

...a náckové jsou pěkný sračky

(Dva skinheadi u baru nebo u nějakého stolku nebo vůbec u ničeho, co na tom sejde. Pijí pivo a energicky si notují píseň zaznívající od vedle z koncertního sálu. Pohupují se do rytmu, zatínají pěsti a řvou si refrén do obličeje.)

SKINHEAD 1: Chcípni, špíno chcípni... Jóóó!

SKINHEAD 2: Jóóó! Na naší zemi jsi černý vřed!

SKINHEAD 1: Heil! Heil! Hajli, hajli, hajliti! Jóóó!

SKINHEAD 2: Jóóóó! Chcípni, špíno, chcípni!

SKINHEAD 1: Jóóóó! Chciííípníííí!

PAN M.: Zkrátka, nadějně, docela, to vypadalo. Na tom, koncertě. Samí skinheadi a náckové. Paráda, prostě. Prostě paráda. A tak jsem se, jako, jakože zas převlík, trochu. Paruku, kudrnatou černou, fůru šminky, hnědé, na ksicht a ruce napatlal. A šlo se. *(Osloví dva nácky.)* Čau, more, nevíš ty, kde já bych se napít, tuná mohl? Bo žizeň, žizeň mám. Velků. Tak bych sa napít chtěl. Nevíš? Kde?

(Oba náckové překvapením doslova ztuhnou. Cíví na Pana M. Jako na zjevení.)

Dobrá muzika. Fakt, dobrá. Chcípni, špíno, chcípni. Čo to? Čo je to?

SKINHEAD 1: Agrese 95.

PAN M.: Fakt. Dobré to je. A čo? Vy dva? Jak zarezaní, vypadáte? Robí se něco? Však bavte sa. Jóóóó! Chcípniíí.

SKINHEAD 2 (*šeptá*): Ty vole, ho nech. Tajnej. To je určitě tajnej.

SKINHEAD 1: Ty vole. Taky napadlo, mě to. Hned mě to napadlo. Tady, jak tady stojím. Jako blesk. Z nebe. Čistýho. Nebe.

PAN M. (*se na ně vrhne, obejmě je a poskakuje do rytmu hudby*): Chcípni, špíno, chcípniíí. Jóóó! Tak čo to, s vámi? Taká muzika, dobrá, skvělá. A vy smutní ste. (*Na chvíli se na ně zadívá a pak se naprosto zhroučí a rozpláče.*) Kurva! Já mám smůlu! Smůlu takovou! Hovno život. Na hovno. Snaží se, jeden, může se posrat od snahy a nic, furt nic. Sračky jste! Sračky! Prý chcípni, svině... Kecy jenom, samý. Co mám už do prdele dělat!? Co mám dělat, aby konečně, už, už konečně něco, aspoň něco, málo, málo stačilo by. Trochu. Co mám dělat, už? Já se na to... Můžu... (*S pláčem vyběhne pryč. Oba skinheadi za ním dlouze hledí. Pak se změní hudba. Hraje pěkná Hymna Dělnické strany od kapely Ortel.*)

SKINEHAD 1: Ty jo. Hymna. Hymnu hrajou. (*Oba se postaví do pozoru, levou ruku na srdce, pravou k nebesům, stojí a dojatě zpívají. Pak si jeden vzpomene a dosud hajlující rukou vytáhne zapalovač, nebo rovnou svíčku. Druhý to po chvilce zpozoruje a udělá totéž. A tak tam oba rozcitlivějí stojí a lehce pohupují svíčkou nebo zapalovačem v hajlující ruce. Možno promítnout i zdařilý videoklip: <http://www.youtube.com/watch?v=RBTOkSsdr38>.*)

Ukončenej sen, poraženej kmen,
mračna, píseň, pláč a bezmoc pozadí.
Dřeš se jako vůl, a pot se mění v sůl,
špína, snad to znáš, každýho odradí.

A tak se trochu snaž, cenu všeho znáš,
Lidé přece chcípnou, nikdo netouží.
Však to říkaj ti, zpychlí haranti,
co za vodou jsou, a né před louží.

Ref.: Jsou to jen páni, co bez přestání,
z dělníčka hadr dělaj, na vytírání.
Zkoušej ho mačkat dokud z něj kape,
já budu ten, co na krk jim šlápne.

Těm nadutejm volům, synáčkům prasat
do leštěnejch stolů, své jméno chci napsat.
Sedřený ruce, sevřený v pěsti,
nebudou zvonit klíči na náměstí.

Pan M. prostě někde dělá chybu

PAN M.:

Tak už vypni, vypni to! No tak! Teda, chápejte, ne že by, se to nelíbilo. Že by se to mě nelíbilo. Pěkné písničky, mají. To zas jo. Ale skutek, bez skutku. Úplně bez skutku. Utek skutek, jak se říká. Člověk se na to upne. A... Nic. A bohužel, a tak bohužel zjistil, jsem, jsem zjistil, že s levičákama je nuda a náckové jsou sračky. A složil. Zhroutil se. Jsem se úplně zhroutil, z toho. Celý svět, proti mně, byl jakoby. Jakoby úplně celý, ten svět, na mě nasral. A vůbec, vůbec nic. Nic pro mě. Nechtěl. Pro mě udělat nechtěl, vůbec nic. V horečkách jsem ležel. Blouznil, jsem. A měl jsem, no vážně, jsem měl zjevení. Ale ne, jako, to od boha. To jako zas ne. Ten není, přece, ví to každý. Přece. I kdyby, a i kdyby, náhodou, tak pěkně sere, na mě. Tak jako by nebyl. Takže jedno to. Je to. Jedno. Jestli je, nebo ne. Takže to zjevení. Ted'.

...